

РЕШЕНИЕ

№ 23337

гр. София, 07.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 20.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на
прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4396** по описа за **2025**
година докладвано от съдия Диана Стамболова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ (УС на АПИ) чрез юрисконсулт Х. К. срещу Решение № 861/06.03.2025г. по НАХД № 6581/2024г. на СРС, 136 състав, с което е отменен Електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН], издаден от АПИ. С ЕФ, на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 179, ал. 3б от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), на „Джей Ел Фрейт Ай Ти“ ЕООД, е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лева за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП. С доводи за материална незаконосъобразност и необоснованост на решението, моли съда да постанови решение, с което да го отмени и вместо него да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, чрез процесуалния си представител поддържа подадената жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Ответникът – „Джей Ел Фрейт Ай Ти“ ЕООД – [населено място], представлявано от управителя Н. С., редовно призован, не се представлява, с писмено становище чрез адвокат В. И. оспорва жалбата като неоснователна. Моли за присъждане на съдебни разноски за адвокатско възнаграждение съгласно представен списък и договор за правна помощ.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на

страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по [чл. 211, ал. 1 АПК](#) във вр. с [чл. 63, ал. 1 ЗАНН](#), от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

„Джей Ел Фрейт Ай Ти“ ЕООД притежава товарен автомобил ППС В. И. АС 440 Т П с рег. [рег.номер на МПС] с технически допустима максимална маса 18000 кг, брой оси 2, екологична категория Евро 6, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща технически допустима максимална маса на състава 44000.

На 16.06.2021г. в 17.03 часа автомобилът се е движел на територията на Столична община по път А-6 , км 50+427, с посока намаляващ километър. Пътят е включен в обхвата на платената пътна мрежа. За посоченото пътно превозно средство изцяло не е платена дължимата пътна такса по чл.10, ал.1, т. 2 от Закона за пътищата, тъй като за това ППС няма валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. Преминаването на автомобила е заснето с техническо устройство № 10182, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, което се намирало на път А6, км 50+427 . Срещу дружеството, като собственик на ППС е издаден процесният ЕФ за нарушение на чл. 102, ал. 2 ЗДвП.

За да отмени оспорения електронен фиш, СРС се е позовал на допуснато съществено нарушение на процесуалните правила при приложението на специалния ред по чл. 189ж от ЗДвП, по който е констатирано и санкционирано нарушението по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

С обжалвания електронен фиш на дружеството е вменено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба собственикът на пътно превозно средство (ППС) е длъжен да не допуска движение на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за пътното превозно средство не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП според категорията на ППС. Съгласно чл. 179, ал. 3б, изр. 1 и 3 от ЗДвП собственикът на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, включително в резултат на невярно деклариранни данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от ЗП, се наказва с "глоба" в размер 2500 лева, а ако е юридическо лице/едноличен търговец – с "имуществена санкция" в размер 2500 лева. Когато в свидетелството за регистрация на пътното превозно средство е вписан ползвател, имуществената санкция по ал. 2 се налага на него / чл. 187а, ал. 3 от ЗДвП/.

Настоящата инстанция изцяло споделя изложените от въззивния съд доводи за допуснати съществени процесуални нарушения и необоснованост на обвинението. Обжалваният електронен фиш е издаден преди 13.02.2024г. – датата, на която с ДВ бр. 13 от 13.02.2024 г. е изменена разпоредбата на чл. 189ж от ЗДвП, следователно към момента на издаването му не е възможно ангажиране на административнонаказателна отговорност на нарушител по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП с издаване на електронен фиш при условията на чл. 189ж от ЗДвП.

Крайният извод на съда се явява правилен и с оглед постановеното от СЕС по [дело С-61/23](#) Решение от 21.11.2024 г., че [член 9а от Директива 1999/62/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с [Директива 2011/76/ЕС](#) на Европейския

парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на "компенсаторна такса" с фиксиран размер. От изложено следва, че налагането на имуществена санкция във фиксиран размер от 2500 лв., за което е издаден процесният ЕФ, се явява направено в противоречие с принципа за съразмерност, което противоречие на самостоятелно правно основание обуславя незаконосъобразността на процесния ЕФ.

В т. 49 от Решение от 21.11.2024 г. по дело С-61/2023 г. е посочено, че ЗДВП не дава право на сезирания съд да изменя налаганите глоби или имуществени санкции, и по-конкретно да намалява фиксирания размер в зависимост от характера или тежестта на извършеното нарушение. Според СЕС, единственото предвидено в тази система адаптиране на размера глобите се отнася до категорията, към която спада съответното превозно средство, която се определя въз основа на броя на осите му, но това адаптиране не отчита характера и тежестта на извършеното нарушение. В т. 50 от Решението, Съдът на Европейския съюз е посочил, че при налагането на наказанието сезираният съд не може да вземе предвид разстоянието, изминато от превозното средство, без водачът да е заплатил дължимата пътна такса, тъй като размерът на глобата, с която се санкционира неизпълнението на задължението за плащане, е фиксиран и не се променя нито в зависимост от изминатите без разрешение километри, нито според това дали нарушителят е заплатил предварително размера на ТОЛ таксата за даден маршрут. Освен това адаптирането е изключено, дори ако разстоянието може да бъде изчислено впоследствие. При тези съображения следва да се посочи, че законодателното предвиждане на една абсолютна по размер имуществена санкция изключва възможността съда да извърши преценка относно съразмерността на наказанието и да наложи размер различен от фиксирания такъв.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с чл.63д от ЗАНН, искането на ответника за присъждане на адвокатско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 660 лева съгласно представения договор за правна помощ. Съдът намира, че направеното от касатора възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, е неоснователно, тъй като същото е в размер по-нисък от минималния размер, определен в чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Размерът на адвокатското възнаграждение не е прекомерен и съответства на фактическата и правна сложност на делото, и е в съответствие с тълкуванията, дадени с Решение на Съда на ЕС от 25 януари 2024г. по дело С-438/22, че посочените в Наредба № 1 от 09.07.2024г. размери на адвокатските възнаграждения, могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнагражденията, но без да са обвързващи за съда, като същите подлежат на преценка с оглед вида на правния спор и съществуващия материален или нематериален интерес, вида и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 861/06.03.2025г. по НАХД № 6581/2024г. на СРС, 136 състав, с което е отменен Електронен фиш № [ЕГН], издаден от Агенция "Пътна инфраструктура".
ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура" да заплати на „Джей Ел Фрейт Ай Ти“ ЕООД – [населено място], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Н. С. чрез адвокат В. И. съдебни разноски по делото в размер на 660 лева.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.